

ՄիաՄանթո

Արցունքներս

«Եւ ասէին. Զի՛ք քերթողին այսքան սուգ...»

ԽՈՐԷՆ ԱՐՔԵՊՍ. ՆԱՐՊԷՅ

Ու մաքրաթեւ երագիս հետ մինակ էի, հովիտներուն մէջ իմ գիւղիս,
Քայլերս էին թեթեւ ինչպէս քայլերը խարտիշագեղ եղնիկին,
Եւ գուարթութեամբ կը վազէի, կապոյտէն եւ օրերէն բոլորովին գինով,
Աչքերս ոսկիով եւ յոյսով՝ եւ հոգիս աստուածներով լեցուն...

Եւ ահա բարեբեր Ամառն իր պտուղները գամբիւղ առ գամբիւղ,
Մեր պարտէզին ծառերէն դէպի հողը եւ դէպի գիս կ'ընծայէր,
Եւ ես լռութեամբ՝ գեղուղէշ ոտիին ներդաշնակ հասակէն,
Երգերս ստեղծելու համար խորհրդաւոր սրինգիս ճիւղը կը կտրէի...

Կ'երգէի... Աղանանդեայ առուակն եւ թռչուններն արփիագեղ.
Աստուածային աղբիւրներուն յստակահոս մեղեդիներն անդադրում.
Եւ առաւօտեան գեփիւղը, քրոջական գորովներու այնչափ նման,
Այս բոլորն իմ երջանիկ երգերուս թոթովումին կը ձայնակցէին...

Այս գիշեր երագիս մէջ, ձեռքս առի գրեզ, ո՛վ քաղցրախօս Սրինգ,
Շրթունքներս գրեզ ճանչցան՝ ինչպէս համբոյր մը հին օրերու,
Բայց շունչս՝ յիշատակներու զարթումէն, յանկարծօրէն մեռաւ,
Եւ երգիս տեղ՝ շիթ առ շիթ, շիթ առ շիթ, արցունքներս էին որ ինկան վար...

